

Demokratidebatt på sviktende grunnlag

De fleste premissene er feil i Arne Holens kritikk av Norsk psykologforening i januarutgaven av Psykologtidsskriftet.

TEKST
Tor Levin Hofgaard

PUBLISERT 31. januar 2017

PSYKOLOGFORENINGEN

PSYKOLOGFORENINGEN ER OPPTATT av å utvikle demokratiet i organisasjonen og lytter med alvor til kritikk. Åpenhet, transparens og inkludering har vært blant våre hovedprosjekter siden Landsmøtet i 2007. Alle innspill som kan bidra til dette, er viktige for foreningen. For vi kan alltid forbedre oss.

Vi er likevel forundret over Arne Holens bredside i januarnummeret av Psykologtidsskriftet, der han etterlater inntrykk av at vi har blitt et elitistisk pampevelde fjernt fra medlemmene. Mest av alt fordi de fleste av premissene hans er feil.

«Vi er forundret over Arne Holens bredside i

januarnummeret av Psykologtidsskriftet»

Det blir ikke bedre av at dette er feil som tidsskriftets redaksjon åpenbart har oversett, siden de ikke har bidratt til å rette dem opp før publisering. Det er grunn til å stille spørsmål ved den redaksjonelle vurderingsevnen når sterke beskyldninger om demokratiunderskudd ikke utløser retten til samtidig imøtegåelse «av faktiske opplysninger» slik Vær varsom-plakaten legger opp til (punkt 4.14). Bedre blir det ikke når redaksjonen aktivt viderefremmer feilinformasjonen i sosiale medier (Facebook 9. januar) før den som kritikken retter seg mot, er kommet til orde i februarutgaven.

Til Arne Holens påstander:

- Holen hevder medlemmene i helseforetakene ikke vet når lønnsoppgjøret for 2016 blir effektivt etter at høstens streik ble stoppet av tvungen lønnsnemnd. Saken er at *ingen* vet dette før avgjørelsen foreligger i lønnsnemnden. I skrivende stund har vi fått vite at tidspunktet for nemndens behandling er 13. februar, noe de foretakstillitsvalgte selvsagt er informert om.
- På Landsmøtet kritiserte Oslo-avdelingen Psykologforeningen for å ha for omfattende, ikke for *tynne*, sakspapirer. Det er en berettiget kritikk. A. Holen mener derimot at sakspapirene vanligvis er tynne, og at saker av interesse blir ettersendt eller delt ut i møtet. Denne virkelighetsbeskrivelsen stemmer ikke. Sakspapirene til et gjennomsnittlig sentralstyremøte er sjelden under 100 sider. Det er altfor mye. Ettersending av sakspapirer, eller utdeling i møtet, skjer bare unntaksvis. Papirene blir fortsatt publisert for medlemmene selv om vi kan gjøre det mer systematisk enn i dag.
- Valgkomiteen utpeker ikke sentralstyret, slik Holen hevder. Både styret og valgkomiteen velges av Landsmøtet. Alle medlemmer kan fremme forslag til kandidater inntil seks uker før Landsmøtet. For eksempel lanserte Holens egen lokalavdeling sin kandidat nesten ett år før Landsmøtet.
- Holen lurte på hva som «skjedde i 2016, da innstillingen fra valgkomiteen ble fremskyndet til å bli presentert i juni, før lederkonferansen og ikke i september, som er formell prosedyre og etablert praksis?». Den formelle prosedyren er at valgkomiteens innstilling følger innkallingen til Landsmøtet, ifølge foreningens lover, minst 18 uker før Landsmøtet. Innkallingen sendes som bilag til Psykologtidsskriftets julinummer. Utsendelse i september ville følgelig være i strid med lovene og har heller aldri forekommet.
- Holen er dårlig informert om Legeforeningens valgpraksis. Hele «bøtteballetten» velges ikke én gang i året. Derimot har de valg hvert annet år og ikke hvert tredje, som vi.
- Holen mener Landsmøtet ikke har noen mulighet til å kontrollere økonomien i foreningen. Men beretningene til Landsmøtet inneholder detaljerte, revisorattesterte regnskap for hvert år i perioden. Selv om Holen skulle ha rett i at ingen husker hva som ble vedtatt tre år tidligere, gir beretningene rikelig anledning

til å bli påminnet. Dette fortjener neppe betegnelsen dårlig kontroll. Regnskapene er for øvrig offentlig tilgjengelige.

- Holen besværer seg over at sekretariatet snart er dobbelt så stort som for 10 år siden. Imidlertid har medlemsmassen vokst raskere enn sekretariatet.
- Psykologforeningens prinsippprogram slår fast at psykologutdanningen skal ha integrert praksis. Det mangler altså ikke legitimitet, slik Holen hevder, å forsvare den norske cand.psychol.-graden offentlig, når denne utfordres.

Det er for øvrig neppe hensiktsmessig å bekjempe demokratiunderskudd, endre politikk eller søke å lede en demokratisk forening med utgangspunkt i stormer i sosiale medier.

I slutten av november diskuterte foreningens øverste organ – Landsmøtet – inkludering, demokrati og informasjonsflyt. Debatten viste tydelig at et flertall av medlemmene ikke opplever mangel på inkludering, demokrati eller informasjon.

Sentralstyret i Psykologforeningen får sin «arbeidsliste» fra Landsmøtet, og med debatten der i minnet er jeg trygg på at vi har utviklet oss i riktig retning de siste ti årene. Det betyr ikke at vi kan lene oss tilbake og ikke har forbedringspotensial. Men ifølge Landsmøtet 2016 er vi på rett vei. Og det tar vi med oss inn i neste landsmøteperiode som det viktigste signalet fra dem som faktisk representerer medlemmene i foreningen.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 55, nummer 2, 2017, side 222-223

TEKST

Tor Levin Hofgaard, president i Norsk psykologforening